

Arrest

nr. 60 652 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. SMETRYNS, loco advocaat A. PIROTTE, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 6 oktober 2009, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 28 januari 2011 verstuurd op 31 januari 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Nawda Mora, district Qarqhayi, in de provincie Laghman. U bent een Pasjtoen en een soennitische moslim. U bent geboren op 13 hamal 1372 (Gregoriaanse kalender: 2 april 1993) en bent nog minderjarig. U bent de oudste zoon van het gezin. U liep school in Aghrabad te Kamalpur. Tijdens het talibanregime, behoorde uw vader tot deze organisatie. Hij werkte als chauffeur voor een bekende mullah. Wegens zijn

connecties met de taliban nam uw vader onrechtmatig gronden van enkele dorpingen in beslag en zorgde hij ervoor dat het irrigatiesysteem in het dorp in zijn voordeel werd geregeld. Dit stuitte op ongenoegen onder de dorpingen. Na de val van de taliban kocht uw vader een wagen en ging hij aan de slag als taxibestuurder. Toen u negen jaar oud was, een jaar nadat de nieuwe regering aan de macht kwam, werd uw vader doodgeschoten door enkele dorpsbewoners. Eén of twee maanden later verhuisde u naar de woning van uw ooms in het naburige Mehterlam om problemen met de dorpingen te vermijden. Na de moord op uw vader ging u niet meer naar school. Uit vrees dat u wraak zou nemen voor de moord op uw vader, verstopten enkele mannen bommen, machinegeweren en pistolen in uw ouderlijke woning. De politie viel daarop uw woning binnen en trof de wapens aan. De politie verdacht u ervan betrokken te zijn bij de taliban gezien de eerdere affiliatie van uw vader met deze groepering. Nadat uw moeder u had gewaarschuwd, bent u nog dezelfde nacht vertrokken vanuit Mehterlam naar Jalalabad. U verliet Afghanistan op het einde van de lente in 1386 (2007). U ging samen met uw oom Naser naar Peshawar (Pakistan). Twee dagen later reisde u per wagen naar Iran. Via Urumiyeh bereikte u Turkije. U werd in Griekenland aangehouden wegens uw illegale binnenkomst en werd er gedurende dertien dagen opgesloten. U reisde verder per vrachtwagen via Italië en Frankrijk naar België. U vroeg hier asiel aan op 6 oktober 2009. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw 'taskara' of Afghaans identiteitsbewijs neer."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- verzoekers verklaringen zijn vaag en weinig samenhangend waardoor zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Verzoeker weet immers niet wie van de dorpingen de wapens in de oven van zijn huis verstopte. De vraag dringt zich ook op hoe deze dorpingen ongezien verzoekers woning konden binnendringen. Het is ook opmerkelijk dat verzoekers moeder de wapens niet voor de politie ontdekte en dat verzoeker niet weet wat de politie of de overheid na verzoekers vertrek gedaan hebben. Verder plaatste verzoeker het voorval dat de aanleiding voor zijn vertrek was later in de tijd dan zijn eigenlijke vertrek. Verzoeker is ook nauwelijks op de hoogte van de activiteiten van zijn vader tijdens het bewind van de taliban;
- verzoeker maakt zijn herkomst en zijn achtergrond niet aannemelijk. Hij weet immers weinig te vertellen over zijn leven in Mehterlam. Bovendien is het opvallend dat hij de koranschool combineerde met Engelse les aangezien deze in de Afghaanse context compleet tegengesteld zijn aan elkaar. Ook verzoekers beschrijving van de veiligheidssituatie in Mehterlam komt weinig doorleefd over en hij weet ook weinig te zeggen over de talibanaanwezigheid in zijn regio;
- het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen van zijn werkelijke nood aan bescherming;
- verzoekers taskara kan de beoordeling van zijn asielaanvraag niet in positieve zin wijzigen. Afghaanse documenten hebben immers slechts een relatieve bewijswaarde aangezien er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en zeer veel stukken vervalst worden.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen op basis van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet en in uiterst ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Hij voert de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij minderjarig is en dat hij op het ogenblik van sommige feiten nog maar een kind was.

Verder stelt hij dat hij niet wist dat hij op het Commissariaat-generaal zo gedetailleerd moest zijn. Hij geeft in zijn verzoekschrift de namen van de dorpingen met wie hij problemen had en somt ook nog een aantal andere namen van dorpingen op. Verder geeft hij verklaringen voor de vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing.

Tot slot stelt hij dat hij wel duidelijk gemaakt heeft dat hij de regio goed kent en wijst hij op de zaken die hij tijdens het gehoor over zijn regio kon zeggen.

Hij legt een aantal nieuwe stukken neer: een zelfgetekend plan van Mehterlam, een kleurenkopie van een diploma Engels, een “bankkaart” van verzoekers moeder en een “nationaliteitsbewijs”.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij sinds zijn negende jaar steeds in Mehterlam gewoond heeft. Verzoeker legt immers een document neer dat duidelijk vervalst is. Bovendien kunnen de verklaringen die hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal over zijn herkomst heeft afgelegd niet overtuigen.

Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor dat hij in Mehterlam niets anders deed dan naar de koranschool en naar de Engelse les gaan (gehoorverslag, 15). Verzoeker legt een kleurenkopie neer van een diploma Engels dat hij in het *Laghman Educational Center* zou behaald hebben. Dit document is echter duidelijk vervalst. Verzoekers naam en studieniveau zijn immers met de hand op de fotokopie geschreven, terwijl dit niet geldt voor verzoekers behaalde cijfer en graad en voor de handtekeningen van de lesgever en de leidinggevende en ook verzoekers foto er niet op geplakt is. Door een vervalst document neer te leggen over een belangrijk onderdeel van zijn leven ondermijnt verzoeker de geloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst uit Mehterlam.

Verzoekers verklaringen tijdens het gehoor en de overige documenten die hij heeft neergelegd, kunnen de geloofwaardigheid niet herstellen. Zo bleef hij tijdens zijn gehoor redelijk vaag over zijn dagelijkse leven in Mehterlam en is de informatie die hij over zijn streek gaf informatie die kan opgezocht en ingestudeerd worden. Het stratenplan dat verzoeker getekend heeft, kan hij overgetekend hebben en bewijst dus niet dat hij daar gewoond heeft. Het “nationaliteitsbewijs” is niet voorzien van een vertaling zodat het niet duidelijk is wat voor een document het is. Het is evenmin duidelijk waarvoor de “bankkaart” dient. De kaart heeft geen chip zodat het alvast geen betaalmiddel is. Het ziet er bovendien uit alsof het zelfgemaakt is.

De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vlucht naar België verbleef, is van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling erkend is of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dus niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER